

[Honoré.]

nærmest. Dette burde have gjort et større indtryk på VS' repræsentant i de sikkerhedspolitiske overvejelser.

Så kan det undre én, at lande, der bestemt ikke er kapitalistiske, og som ikke skulle være hyllet i kapitalistiske fordomme, men som har grænser op imod Sovjetunionen, mener sig foranlediget til militært at give signaler til Sovjetblokken om, at de regner med en sovjetisk militær trussel, og at de ikke vil acceptere den. Det drejer sig om Folkerepublikken Kina. Også den mener sig jo nødsaget til at opretholde et betydeligt militærapparat, der først og fremmest gælder dette lands forsvar imod Sovjetunionen. Jeg vil gerne spørge VS, hvilken indvirkning Kinas militærbygning over for den sovjetiske blok kan have på deres overvejelser.

Jeg vil gerne spørge SFs repræsentant, hvordan det kan være, at Jugoslavien, som dog af SF regnes for et land med en fornuftig politik, har følt sig nødsaget til at have et militært apparat til forsvar imod den militære trussel, som de regner med fra Sovjetunionen. SF fører en tale om, at der ingen forskel er på, hvordan koldkrigere på begge sider af grænserne tænker. Ja men så må dette jo også gælde for det Jugoslavien, der mener sig nødsaget til at have et forsvar over for Sovjetunionen. Er det også koldkrig? Jeg mener, at denne analyse for de to partiers vedkommende fortjener en yderligere uddybning.

DKPs udlægning her var jo nærmest af historisk art, og jeg vil ikke gøre noget videre ud af den. Jeg vil bare mene, at konsekvensen af de tre indlæg fra de partier, der står bag forespørgslen, må være, at hvis deres politik blev gennemført, så ville man styrke Sovjetblokkens militære overlegenhed og dermed Sovjetblokkens politiske pressionsmuligheder over for Danmark og over for de vesteuropæiske lande.

VS' politik, SFs politik og DKPs politik øger fristelsen for Sovjets ledere til i deres situationsvurdering at indlade sig på et militært eventyr, forsøg på en militær erobring af Vesteuropa og Danmark. Endvidere ville gennemførelsen af VS', SFs og DKPs forslag om ensidig dansk nedrustning – og jeg forstår i sammenhæng med en ensidig vesteuropæisk nedrustning – nedsætte atomtærskelen, det vil sige, at det ville øge faren for atomkrig. VS' nedrustningspolitik ville øge – og jeg gentager det – ville øge faren for en atomkrig.

Min konklusion er i grunden, at at dømme efter indlæggene i dag har VS og SF i virkeligheden ingen sikkerhedspolitik. DKP har en sikkerhedspolitik, det skal siges, til forskel fra de andre partier, men denne sikkerhedspolitik adskiller sig på intet punkt, så vidt jeg kan se, fra Sovjetunionens sikkerhedspolitik. Den hidtidige danske sikkerhedspolitik gennem NATO har igennem 25 år sikret os imod at få en skæbne som Tjcekoslovakiet, som Østtyskland, sovjetiske protektorater, men det har også sikret os imod en finlandisering, dvs. en eller anden form for sovjetisk indblanding i vort lands indre forhold.

NATO har på afgørende måde sikret freden i Europa. De, der modsætter sig NATO, modsætter sig disse formål. Hvis vi ønsker fortsat at kunne leve som en selvstændig nation, demokratisk retsstat, og have chancer for at betrygge freden i Europa, er der for øjeblikket ikke noget alternativ til NATO.

Bay (UP):

Jeg har ikke hørt hele fordebatten, fordi jeg ikke nåede herind til tiden, men jeg har en følelse af, at jeg ikke er gået glip af ret meget. Jeg er lige ved at tro, at de ord, der er sagt i den forbindelse, er ord, der er sagt indtil trivialitet igennem mange år. Jeg er overbevist om, at forsvarsministeren har forklaret nødvendigheden af at forsvare Danmark imod en fare andetstedsfra, en fare, han ifølge sin ideologi ikke skulle betragte som den helt afgjorte fare og derfor sådan en lille smule tvedtelt.

Men når jeg tager forsvarsministerens fortid i betragtning, så må jeg indrømme, at jeg undrer mig lidt over, at han i dag er forsvarsminister. Jeg kan ikke finde anden anledning, end at det måske kunne være en lille hævn fra en anden minister i denne sal, fordi forsvarsministeren var lidt af en – ja, hvad skal man sige, konkurrent. Jeg kunne egentlig tænke mig begrundelsen, for forsvarsministerens fortid gør, at han skulle kende de 10 bud. I dem er der noget med: Du må ikke slå ihjel. Og så burde man jo egentlig være imod at opdrætte professionelle mordere.

Jeg har i mange år tænkt på, om man kunne finde 179 mennesker i Danmark, der ville erklære sig villige til i 2 timer i døgnet i 6 dage, lad os så tage den syvende med, at overholde Guds 10 bud og så give pokker i, hvad de foretog sig de andre 22 timer. Det kunne stadig væk passe til forsvarsministeren.